

Elizabeth Craft
ir
Shea Olsen

GĒLĒ

*Ji turējo tikslā.
Bet tada sutiko ji...*

Alma littera

1 SKYRIUS

Prieš du mėnesius...

MANO RANKINĖJE SUSKAMBA telefonas, garsas tarsi tolumoje skardžiai švilptų traukinys. Rausiuosi tarp lūpų balzamo tūbelių, kvitų ir „Vienišos pupelės“ servetėlių, galiausiai iškrapštau telefoną.

Mano geriausio mokyklos draugo Karloso žinutė. *Kuo užsiimi?*

Didelė paslaptis, parašau jam ir pridedu porą gėlyčių. Karlosas žino, kad aš dirbu pastaruosius trejetą metų po pamokų dažniausiai dirbu prabangioje gėlių parduotuvėje „Žydintis kambarys“.

Nejau prieš baigdama mokyklą nenorėtum pamatyti nė VIENOS Farahos vakarėlio? gaunu kitą Karloso žinutę.

Faraha Salivan rengia vakarėlį, kai tik jos tėvas išvažiuoja iš miesto, o taip nutinka dažniausiai kas mėnesį. Nors tai moksleivių vakarėlis, dauguma Pasifik Heitso mokinių eina tenai nusitašyti. Farahos kieme yra baseinas ir teniso stalas. Ir jos šaldytuvas visuomet prigrūstas nemokamo alaus – bent

jau taip girdėjau. Karlosas nenori eiti vienas, nes ten bus jo aistros objektas berniukas dviem vardais – Alanas Gregoris, lankantis Vorterio vidurinę Beverli Hilse, jis flirtuoja su Karlosu nuo tada, kai praėjusį mėnesį juodu susipažino kažkokiame nežinomos grupės koncerte Vakarų Holivude.

Atsidūstu ir alkūnėmis pasiremiu į pagrindinį prekystalį. *Atleisk*, rašau. *Kaip visada puikiausiai susitvarkysi be manęs.* Aš atsisakau visų socialinių pramogų: neinu į vakarėlius, į klubus, nesivelku į Venecijos paplūdimį palydėti saulės ir siurbčioti iš gertuvės romo. Kartais pagalvoju, jog stebuklas, kad mūsų draugystė išsilaikė taip ilgai. Bet mudu su Karlosu esame sielos bičiuliai platoniskąja prasme. Aš esu nuspėjamoji, patikimoji pusė, ta, kuriai jis skambina, kai tik naujai užmegzti santykiai subyra arba kai jis suserga ir jam reikia krūvos paskalų žurnalų ir nuolat kintančio sriubų repertuaro iš mėgstamiausio restorano Santa Monikoje. Mainais tais retais vakarais, kai nedirbu ir nesimokau, jis nusitempia mane į kokio nors alaus baro rūšį pasiklausyti muzikos grupių, kurių nesu girdėjusi. Jis pusę nakties neleidžia man užmigti, nes mudu kalbamės telefonu ir kikename, kol užmiegame taip ir nenutraukę pokalbio. Jis mane prajuokina. Aš gelbsčiu ji nuo komplikacijų, kai jis strimgalviais nesėkmingai įsimyli netikusį vaikiną ar patiria panikos priepuolį, kad niekada nepateks į gerą koledžą. Mudu papildome vienas kitą. Neįsivaizduoju savo gyvenimo be jo.

Mano telefonas vėl skambteli: *MAN REIKIA SAVOSIOS ŠARLOTĖS.*

Nusijuokdama nupučiu nuo akių juodus, banguotus kirpčiukus.

Deja, tavoji Šarlotė pažadėjo Holei šį vakarą uždaryti parduotuvę. Eik ir pasilinksmink už mus abu, parašau.

Taip ir gyvenu: einu į mokyklą; keturias dienas per savaitę dirbu gėlių parduotuvėje; ketvirtadieniais praktika Los Andželo Kalifornijos universitete; paskui mokausi mažyčiame name, kuriame gyvenu su močiute, vyresnėle seserimi ir mažyčiu sūnėnu. Ir taip be paliovos. Tai nereiškia, kad mėginu tapti didžiausia Los Andželo atsiskyrėle. Bet aš ketinu būti pirmoji mūsų šeimos moteris, įstojusi į koledžą, ir visiškai nenoriu sektį mamos ir sesers pėdomis – susilaukti vaikų neturėdama dvidešimties ir prarasti galimybę susikurti geresnę ateitį. Štai kodėl būdama aštuoniolikos aš dar nesibučiauvau su vaikinu, per pertraukas niekad nestoviniavau koridoriuje susikibusi su kuo nors už rankų, net mokyklos šokiuose niekad nebuvau.

Karlosas atsiunčia eilutę verkiančių veidukų.

Aš jam nusiunčiu bučiuojantį veiduką.

Jausdamasi nuoboda draugė, kuri niekad nesilinksmina, susirandu telefone muzikos programėlę ir nuspaudžiu pirmą pasitaikiusį dainų sąrašą. Pasigirsta sena daina, kokia patiktų mano senelei, grupės „The Temptations“ atliekama „My Girl“. Netikėtai ji mane pagauna, pagarsinu ir vėl imuosi puošti puokštes, skirtas aštuonmetės gimtadienio šventei princesių tema. Kai muzika pagarsėja, imu suktis ratu, jaučiuosi šiek tiek kvailai, bet, ko gero, taip noriu užmiršti, koks

kruopščiai suprogramuotas mano gyvenimas. Kad jame visiškai nebelieka vietos spontaniškumui. Sugriebiu rožinį, baltą ir geltoną kaspinus; barstau ant tulpių žiedų blizgučius, klijuoju juos prie vazų; dainuoju pritardama dainos žodžiams, kurie sklinda iš mano telefono. Šoku kaip kokia kvaiša. Visiškai nebegalvoju, kad esu darbe.

Taip visiškai užsimiršus sprandau perbėga šiurpuliukai kažkas spokso.

Pakeliu akis nuo netvarkos ant stalo ir man užima kvapą.

Kitapus prekystalio stovi vaikinai, rankos kišenėse, žiūri į mane. Net neišgirdau durų skambučio, kai jis įėjo. Krūpteliu, atsitiesiu nuo prekystalio ir suprantu, kad plati mano palaidinės apykaklė nusmukusi taip žemai, jog matyti rausvas liemenėlės kraštelis.

Kuo galiu pagelbėti? klausiu ir įsikišu nutildytą telefoną į užpakalinę džinsų kišenę, mėgindama atsikratyti staiga apėmusio nesmagumo.

Jis spokso į mane, tamsių akių žvilgsnis kyla nuo mano raktikaulių iki veido, tarsi jis svarstyty, ką atsakyti į klausimą.

Man reikia gėlių.

Akivaizdu, kad jis žavus: tvirti žandikauliai, tiesi lūpų linija... mano žvilgsnis prie jo lūpų užtrunka kiek per ilgai.

Ar žinai, ko norėtum? klausiu, mintyse perkratydama tokiose situacijose įprastus klausimus, ir tuo pat metu nužiūrinėju jį: apiplyšę džinsai, trumpai kirpti plaukai ir ploni marškinėliai trumpomis rankovėmis, atsainiai sukišti į kelnes. Trumpos medvilninės rankovės vos pridengia iškilus

raumenis, o jo krūtinė plati ir treniruota. Jo kūnas kaip tų vaikinių Los Andželo gatvėse, į kuriuos Karlosas mėgsta atkreipti dėmesį, tų, kurie išeina iš sporto ar naktinių klubų, arba bėgioja Saulėlydžio bulvaru. Jis aukštas, raumeningas ir lieknas.

Bet nėra ko žiūrėti, koks jo sudėjimas.

Sumirksiu ir vėl nukreipiu žvilgsnį į jo veidą. Jis kažį koks atsargus, tarsi būtų pastebėjęs, kad jį vertinu, ir dabar lauktų sprendimo. Lieka tik viltis, kad smarkiai nenuraudau, nors jaučiu, kaip skruostai liepsnoja.

Nelabai, atsako jis luktelėjęs, žemu balsu.

Eik paskui mane, sakau automatiškai ir išeinu iš už prekystalio.

Jis seka mane atsilikęs per žingsnį į parduotuvės gilumą, kur stūkso rožių ir lelijų kalnas, o paruoštos puokštės jau laukia, kol jas pasiims pirkėjai arba užsakovams nuveš Holė. Mosteliu šaldytuvo link, stengdamasi per ilgai nespoksoti jam į veidą. Esama tam tikrų metodų ignoruoti žavius vaikus ir aš didžiuojuosi meistriškai įvaldžiusi šią techniką. Tačiau šalia šio vaikinio jaučiuosi nejaukiai galvoju apie savo laikyseną, griozdiškas rankas, kaistančius skruostus.

Nesuklysi pasirinkdamas rožes.

Jis nusuka akis į gėles, žandikaulio raumenys įsitempia ir vėl atsileidžia. Man tai kasdienybė, tą matau kasdien: vaikinui reikia gėlių merginos šventei arba jis nori už ką nors atsiprašyti, bet nenutuokia, kokia turėtų būti spalva arba kiek gėlių, ar jos turėtų būti įvyniotos ar vazoje, o paskui jie kankinasi

prie prekystalio, neapsispręsdami, ką rašyti mažame keturkampiam atviruke, kurią aš prisegsiu prie puokštės.

Dabar jis vėl spokso į mane ir aš nesusilaikiusi dar sykį žvilgteliu. Jo veido bruožai, tobulos žandikaulio linijos ir nuostabiai tamsios akys atrodo tarsi matyti. Gal jis lanko mano mokyklą – vienas iš tų susimąšusių, kankinio veidą nutaisusių vaikinų, kurie per pertraukas rūko automobilių aikštelėje.

Ar aš tave pažįstu? – paklausiu ir iš karto pasigailiu.

Jeigu jis lanko tą pačią mokyklą, geriau jau apsimesčiau jo nepažįstanti, kai sutiksiu kur nors koridoriuje, kad išvengčiau vangios šypsenėlės ir linktelėjimo.

Jis perkelia svorį nuo vienos kojos ant kitos, kilsteli pečius, nors rankas tebelaiiko kišenėse, tarsi lauktų, kol pati atsakysiu į savo klausimą. Stypsime abu tyloje, jo lūpų kamputis ima trūkčioti.

Kišenėje sušvilpia mano telefonas. Nekreipiu į jį dėmesio, bet netrukus ir vėl sušvilpia.

Populiari, – sako jis, kilstelėdamas antakį.

Nepasakyčiau. Tiesiog mano geriausias draugas labai atkaklus.

Paskubomis išsitraukiu telefoną ir perjungiu į vibravimo režimą.

Gali jam atsakyti.

Ne. Jis tik nori, kad kartu eičiau į kažkieno vakarėlį.

O tu nenori?

Aš papurtau galvą.

Turiu uždaryti parduotuvę.

O paskui?

Jis šiek tiek pakreipia galvą, ir man jau atrodo, kad tikrai jį pažįstu, bet nuojauta kužda, kad geriau neprasidėti.

Namų darbai, trumpai atsakau.

Ar negali vieną vakarą pailsėti ir nueiti pasilinksmini? Žvilgteliiu į jį nustebusi, ko gi čia dabar rūpinasi.

Negaliu, jeigu nenoriu šioje gėlių parduotuvėje dirbti visą gyvenimą.

Jis tik šypteli, akys sužybsi ir kairiame skruoste atsiranda duobutė.

O kokios tavo mėgstamiausios? pagaliau prabyla jis.

Kas mano mėgstamiausios?

Jis kilsteli smakrą, linkteli į mus supančias gėles ant lentynų.

Tavo mėgstamiausios gėlės.

Tiesą sakant, tokių nėra...

Turėtų būti, jis nusišypso. Dirbi gėlių parduotuvėje. Tiesiogine prasme supama gėlių.

Na, gerai... bandau išsisukti. Bet kažin ar tau jos patiks. Jis susidomėjęs kilsteli antakį.

Gerai pardavėjai taip nedaro.

Žiūriu į žiedų puokštes spalvingos orchidėjos ir kvapiosios lelijos. Hortenzijos ir bijūnai, kurie visuomet populiarūs, nors niekad nebūna jų metas. Ir retesnės rūšys astrai, vėdrynai, jurginai ir kamelijos.

Man patinka purpurinės rožės, sakau, o jis, regis, ženg-

teli arčiau tiek arti, kad panorėjusi galėčiau ištiesti ranką ir ją paliesti.

Kodėl? klausia jis.

Jos simbolizuoja trumpalaikę meilę.

Turi galvoje meilę, kuri greitai baigiasi? klausia jis. Ar nemanai, kad tai šiek tiek pesimistiška?

Ne pesimistiška, o realistiška. Trumpalaikė meilė kur kas dažnesnė nei meilė per amžius.

Vėl stoja tyla ir aš akimirką net susimąstau, apie ką gi čia mudu šnekame.

Tai kam pirkti purpurines rožes? klausia jis.

Tai vienintelės rožės, kurios nesistengia būti kitokios, negu yra. Jos tikros ir nuostabios, bet žmonės jų nesirenka.

Jaučiu, kad jis žiūri, ir mano oda ima kaisti. Aš sutrinku; jaučiuosi pasakiusi jam kur kas daugiau, nei ketinau. Pasi-suku į šaldytuvą, paliečiu rankeną, tarsi tikrinčiau, ar durys gerai uždarytos.

Ką gi, manau, imsiu purpurinių rožių, sako jis.

Praeina keletas sekundžių, kol mano smegenys sureaguoja ir įjungia paslaugios pardavėjos režimą.

Ak. Gerai... O kiek?

O kiek patartum?

Tuziną?

Jis vėl kreivai šypteli.

O taip daro geri pardavėjai.

Jis seka paskui mane prie prekystalio, jo kvapai tyro ore, gavus, grynas kvapas, kurio negaliu atpažinti.

Įrašau jo užsakymą į kompiuterį, jausdama, kad jis įdėmiai žiūri.

Vardas? klausiu pakėlusį akis nuo ekrano.

Atsiprašau?

Koks tavo vardas? pakartoju. Užsakymui reikia vardo.

Nežinau, ar jis mane išgirdo, nes veide atsiranda kreiva šypsena, tarsi jis žinotų paslaptį, kurios neketina atskleisti.

Tėitas, pagaliau atsako.

Užpildau užsakymo lapą, paskui suskaičiuoju pinigus, kuriuos jis man paduoda, ir pastumiu jam gražą. Bet jis, užuot paėmęs pinigus nuo prekystalio, išliesia ranką prie manęs. Jo pirštai paliečia man skruostą po kaire akimi. Giliai įkvepiu. Jau ketinu klausti, ką jis išdarinėja, bet tada jis atitraukia ranką ir laiko išlietą priešais mane.

Blizgučiai, sako.

Ką? prisimerkusi mėginu įžiūrėti, kas ant jo pirštų. Ant smiliaus ir nykščio kažkas žėri. *Blizgučiai*. Nuo puokščių gimtadieniui.

Ačiū, padėkoju, o į skruostus susminga tūkstančiai adatėlių.

Tau tiko, jis plačiai šypsosi.

Aš papurtau galvą, nuo veidus išmušusio raudonio niežti odą. *Kas man šį vakarą darosi?*

Jeį gali palaukti, tuoj pat padarysiu puokštę. Arba gali pasiimti ją rytoj, arba mes galim pristatyti.

Rytoj paimsiu, sako jis, paima gražą nuo prekystalio ir susižeria į kišenę.

Galėsi pasiimti po dešimtos ryto, prikandu apatinę lūpą, vis dar jaučiuosi keistai ir jau beveik noriu, kad jis kuo greičiau išeitų. Tikiuosi, tavo merginai jos patiks, nesusi-laikiusi priduriu.

Jis prisimerkia. Kai pagaliau prabyla, taria žodžius labai lėtai:

Aš neturiu merginos... Šarlote.

Man atima žadą, o jis pasisuka ir nužingsniuoja prie durų. Jis žino mano vardą. *Iš kur jis žino mano vardą?* Tada mano pirštai paliečia kortelę, prisegtą prie marškinėlių, kurioje baltomis raidėmis užrašyta „Šarlotė“.

Uždėjęs ranką ant stiklinių durų rankenos jis stabteli, o aš spoksau, tikėdamasi, kad jis neatsisuks. Vildamasi, kad atsi-suks. Bet jis žengia į apšviestą vakaro gatvę, o aš suspaudžiu pirštais prekystalio kraštą ir jo lūpomis išstartas mano vardas vis dar skamba galvoje.